

ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE A KRÁLOVNA NOCI

EDICE PEVNOST

VLČICE A KRÁLOVNA NOCI

ZDENĚK ŽEMLIČKA

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Zdeněk Žemlička, 2022

Cover illustration © Žaneta Kortusová,

Cover art © Lukáš Tuma, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0078-0 (print)

ISBN 978-80-278-1198-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1199-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1200-4 (pdf)

Prolog

Havran téměř nemával křídly. Vznášel se ve vzdušných proudech a využíval silného větru. Jeho oči však zkoumaly vše dole. V závratné hloubce se lesnatou krajinou sunul jako dlouhý had zástup mužů. Pochodovali ve spořádaných útvarech, zbroje se leskly v podzimním slunci. Havran je sledoval už měsíc. Každý den se objevil na obloze a létal nad nimi. Vojáci už si na jeho přítomnost zvykli, avšak v některých to vyvolávalo obavy.

„Co myslíš, Petronie, je to pořád ten samý?“

Otázku vyřkl mladý voják, na němž byl strach přímo znát. Petronius, již zkušený legionář, hned neodpověděl, jen civěl k obloze a žvýkal nějakou travinu, aby odstranil sucho v ústech. Vody bylo málo, potoky vyschly a řeky byly kalné. Narazili na dvě studny, leč obě byly otrávené vhozenými mršinami. Včera naštěstí objevili pramen a celý den strávili tím, že plnili měchy vodou.

„Zkurvený Germáni,“ ulevil si Petronius. „Jo, je to ten samej pták.“

„A jak to víš?“ zeptal se podrážděně jiný voják.

„Prostě to vím, Sixte,“ zavrčel Petronius. „Chová se divně. Kořist ho nezajímá. Prostě ho zajímáme my.“

„Třeba je to nějaká vědma,“ šeptl ustrašeně mladík. „Prý je jich v téhle zemi plno a mohou na sebe brát různé podoby.“

„Kdes to slyšel?“ zamračil se Sixtus. „Co je to za hovadiny?“

„On má pravdu,“ zastal se osočeného Petronius. „Lidí, co se měněj ve zvířata, je tady plno. Žijou tu lykantrokové... ty se měněj ve vlky. Ale zdejší vědmy se můžou měnit na cokoliv. Ale nejraděj na sebe berou podobu ptáka. Koukni na něj. Přilítne, když je slunce v zenitu. A při soumraku vodlítne. Je to špeh. Marsové vědí, kudy pochodujeme. Proto všecko vykliděj. Když dojdeme k vesnici, je prázdná. A eště ty zkurvenci stihnou votrávit studnu chcíplotinou.“

„A co ho sestřelit?“ zeptal se Sixtus.

„Je moc vysoko,“ zavrtěl hlavou Petronius. „Na ptáka je moc chytřej.“

Petronius se nemýlil. Po západu slunce odletěl havran na východ, snesl se k zemi a slídil po potravě. Po chvíli vypátral mršinu jelena, přistál a začal se krmit. Už to byl jen docela obyčejný pták.

1. Přichází čas válek

Kroana se probudila, avšak neviděla svět. Věděla, že je noc, zářící svitem planoucích hvězd, plná barev, jaké lidské oko nespatriilo, poněvadž to je dáno vidět pouze dětem noci. Ona je dítětem noci, a přece tu krásu nevidí. Okolo se míhají stíny živých bytostí i démoni. Vztekla zamručela. Ptačí maska z její tváře zmizela a ona konečně uviděla noc tak, jak ji byla zvyklá v poslední době vídat.

Za okamžik již celý oděv změnil podobu. Seděla pod stromem v haleně nachové barvy a černém krznu z něčeho, co vypadalo jako kůže. Věděla, že to není kůže, blůza není z látky a to, co připomíná kov, žádný kov není. Není to nic, co by se dalo vyrobit ve světě lidí. Už si na to zvykla, ale ve chvílích, kdy si to uvědomovala, se jí zmocňovala bázeň, plynoucí z vědomí, že nosí něco, co má tak strašlivou moc. Její pohled zabloudil k pouzdru s mečem, ležící v trávě. Neměla obavy, že by se ho někdo mohl zmocnit. Ta věc to nedovolí. Nelze prostě přijít a jen tak to sebrat. Nedokáže to člověk, vlkodlak ani kikimora. *Jen já mohu. Jenom já.*

Náhle zaslechla kroky. Věděla, že je to Khan. Po chvíli se vynořil z houští a s úsměvem na rtech se blížil. Jako vždy na něj zírala, ohromena jeho krá-

sou. Viděla ji i v době, kdy ještě nebyla dcerou noci, avšak po své proměně ji vnímala nejen očima, nýbrž celou myslí i tělem. Jeho zjev ji prostoupil, ovládl a očaroval. Nebránila se.

Svlékla oděv. Nevadilo jí, že vane studený vítr, odnášející povadlé listy stromů, ani chlad, který pohlcoval Brdy den ode dne víc. Nebude jí vadit ani mráz a sníh. Cítila vnitřní žár, proudící jejím tělem jako tekutý oheň. Khan se také svlékl a objal ji. Neřekl nic, jenom ji líbal a miloval, jako by to bylo poprvé, jako by to bylo naposled, jako by to mělo být jedinkrát v životě. Spojili se a předávali si horko svých těl, sytili se svou krásou i nádherou vesmíru.

„Miluju tě,“ šeptal. „Miluju tě víc než kohokoliv nebo cokoliv na tomhle světě. Miluju tě. Miluju tě.“

Věřila mu každé slovo. Děti noci nemohou lhát. Nepotřebovala sliby, přísahy ani důkazy jako lidé. Každé jeho vyznání plnilo její duši blahem, poněvadž bylo pravdivé, ryzí a dokonalé. *Miluju tě, Khane, i když mi to přes rty nejde tak snadno jako tobě. Chtěla bych zpívat, ale neumím to tak jako ty. Možná je to tím, že nejsem jen dítě noci, ale i vlkodlak a tak trochu i člověk. Ale ty to dokážeš, Khane. Zpívej, prosím!* Prožili vrchol rozkoše. Khan vnímal její myšlenky a zpíval.

*Já zpívám dceři noci, můj hlas pro její uši,
zapomeň na lid svůj i rod anebo dům,
vždyť král tvého srdce touží po tvé kráse,
chce být tvůj pán a milovat tvou duši
a otevřít ti bránu k tajným pokladům,*

*kéž každá dcera noci svůj dar ti nese
a mocní světa o přízeň ať tě prosí.
Tak jako dceru dávných slavných králů
chci obléknout tě do roucha ze záře hvězd
a místo na trůnu na rukou tě nosit,
po boku svém tě uvést do nádherných sálů
a paláců, v nichž tobě bude vzdána čest.
V průvodu slavících se ujmeme své vlády,
děti tvé se stanou velmoži tvé země,
tvé jméno po věky bude vzpomínáno
a v písních slaveno jak o hrdinech zvěst,
chválu ti budou vzdávat navěky a navždy,
však vyznání lásky budeš mít jen ze mě.*

„Myslíš, že to bude pravda?“ zašeptala, opírajíc se o Khanovo rameno. „Zatím svět vypadá stále hůř.“

„Tak co jsi viděla?“ zeptal se.

„Ta římská výprava zatím neuspěla. Germáni, kteří tam žijí, se vyhýbají boji. Dokonce Římany ani nenapadají, prostě vyčkávají. Takže legie táhnou od jedné prázdné vesnice ke druhé.“

„To je snad dobře, ne?“

Zavrtěla hlavou.

„Nahlédla jsem do myšlenek muže, který je vede. Germanicus je velmi ctižádostivý člověk a baží po poctách a slávě. Nespokojí se s neúspěchem. Dychtí po vítězné bitvě a nepřestane. Může to zkoušet znovu. Snaží se zničit Arminiovy spojence. Je podezřívavý a mohlo by ho napadnout, že Marobud je Arminiův spojenec.“

„Ale to přece tak není,“ namítl Khan.

„To víme my. Germanicus to neví a jedná podle dohadů. Nepotřebuje důkazy, stačí mu podezření. Pak by napadl Marobuda a tím i nás.“

Khan se mračil. Nechápal složitosti lidského myšlení. V podstatě ho tyto věci nebavily, avšak Kroana ho nutila, aby se pokusil v tom vyznat. Khan se učil mnohé z lidského světa, ale co se týkalo politiky, těžko by Kroana hledala natvrdejšího žáka. A přece se to naučit musel, takže se podvolil. Stále žil svým snem, že bude králem, a tato vidina ho poháněla vpřed.

„Nemrač se a poslouvej,“ napomenula jej Kroana. „Někteří lidé jsou prostě takoví. Chápeš to?“

„Neřekl bych, že chápu, ale беру to jako pravdu o lidech. Chápu to tak, že s touhle vlastností vládců musím počítat.“

„Výborně, Khane. Přesně toho jsem chtěla docílit.“

„Dobře. A co s tím budeme dělat?“

„Zatím nic, protože s tím v této chvíli nic dělat nemůžeme, aspoň mě nic nenapadá. Ale budeme ostražití a musíme se připravit.“

„To děláme. Cvičíme lidi jako vojáky. Grund a Marokvart se toho ujali. Kromě více než stovky vaperů mám vojsko tří set bojeschopných mužů a výcvikem prochází padesát dalších. Osadu jsme opevnili, postavili jsme valy s kamennými tarasy a palisády. Vapeři hlídají u hranic. Co se ještě dá udělat?“

„Já přece netvrdím, že jsme toho udělali málo. Mohu dokonce přidat, že kupec Valdomar nám nosí

zprávy o dění v Římské říši od Alexy a Vannia. Ale nesmíme polevit. Ale dost. Někdy moc mluvím.“

„Tak nemluv,“ řekl tiše. „Je nádherná noc. Já se učím mnoho věcí, takže i ty by ses měla učit.“

„Čemu?“

„Naslouchat noci. Můžeš se mnohé dozvědět i bez lidských knih.“

Khan se zvedl. Chvilí mlčel a stál, paže zvednuté ke hvězdám. Potom už podruhé zazpíval:

*Nebesa hovoří o slávě bohů,
obloha o všem, co konat chtějí,
naš osud je vepsán v záři hvězd
a každou noc si o něm přečíst mohu.
Tak jako dny si všechno vyprávějí,
i noc noci předává tajnou zvěst
a poznání, jež skryto lidským očím.
Není to žádný jazyk lidí,
takový hlas od nich neslyšíme.
Jejich tón po celé zemi zvučí,
co ucho neslýchalo, oči neuvidí,
my, děti noci, z těch zvěstí víme.*

Pak se otočil ke Kroaně. V očích mu hořel oheň hvězd jako dosud nikdy. Kroana se pomalu zvedla a kráčela k němu.

„Je čas,“ řekl. „Je čas, abys přijala svůj úděl dcery noci. Je čas, abys byla Anat a slyšela vše, co vypráví noc. Je čas, abys to vyzpívala.“

Pak se to stalo. Ucítila to v plné síle. Doposud noc vnímala jen svými smysly, avšak nyní jí pro-

nikla do mysli. Už nebyla jenom Kroanou. Jméno Anat, které do této chvíle užívala jen příležitostně, se stalo součástí její bytosti. Její myslí i tělem procházela moc a nádhera, jakou ještě nepoznala. Nemohla mlčet, neboť noc mluvila k jejímu srdci s takovou naléhavostí, že se až roztrásla.

*Jsem píseň sama a jako řeka plynu,
mně z hloubi srdce slova slávy tryskají,
já zazpívám je nyní svému králi:
Ty nejkrásnější ze všech noci synů,
tvé rty mi slova lásky tiše šeptají,
kež by ti bohové mocně požehnali.
Boky si opásej, bohatýře, mečem
a důstojností svojí velebnou,
se zdarem setkáš se v každém boji,
vítězně vyjdeš i z nejkrutější seče
a lidé ke tvým nohám mlčky pokleknou
a nepřítel žádný před tebou neobstojí.
Dokážeš činy, jež doprovází sláva,
máš ostré šípy, zasáhneš srdce lživých,
tvůj trůn, ó božský, bude dlouho stát,
tvým žezlem královským je žezlo práva,
a proto dočkáš se i časů přívětivých
a ze štěstí svého budeš se radovat.
Pak budeš vyvýšen nad všechny svoje druhy!
Tvé roucho voní převzácnými bylinami
a palácem zní hudba tobě pro radost
a děti noci i dne jsou jen tvými sluhy.
Já však jsem milována před všemi královnami,
já, dcera králů, tvůj nejvzácnější skvost!*

Už nepochybovala. Její bytost pronikla jistota, že ať se stane cokoliv, ona bude královnou a Khan králem. Řeč noci byla jednoznačná a nezanechala v ní ani stín obav. Vaper k ní přistoupil a vzal ji za ruku. Stáli tam nazí a krásní a stáli by tak ještě dlouho, leč byli vyrušeni. Muž, který přicházel od osady, se zarazil, když je spatřil, a v rozpacích sklopil zrak k zemi. Poté se ještě uklonil.

„Oblékneme se,“ usmál se Khan, „ať toho člověka neuvádíme do zmatku. Jeho žena je prý velmi žárlivá. Nedávno trochu víc zíral na Jezabel a manželka se na něj vyřítla jak rozběsněná fúrie a ječela, až uši zaléhaly. Ostatně musím Jezabel a Dalilu napomenout, aby se v osadě chovaly poněkud důstojněji.“

Kroana přikývla a rychle se oděla. Stihla to rychleji než Khan, neboť cherubínský oděv se navlékal skoro sám, a proto jako první vykročila muži vstříc. Pořád měl ještě sklopenou hlavu a očima šmejdil po zemi, jako by tam bylo něco navýsost důležitého.

„Už se můžeš dívat,“ vyzvala ho. „Neboj se, já to tvé ženě neřeknu. Proč jsi sem přišel? Co si přeješ?“

„Je vás třeba v osadě, paní. Stala se nepříjemná věc. Nebo spíš... dělo se to už dlouho, ale teď se to už musí řešit.“

„To nemůže rozhodnout Lilit?“ zeptal se Khan.

„Lilit tam není. Večer odjela na projížďku s Inanou na koních. Říkala, že se vrátí až za dvě nebo tři noci.“

„Tak co se děje?“ otázala se o poznání laskavěji Kroana.

„Znáš, paní, Bruna a jeho ženu Bertu? Jsou to kopáči, hledají zlato, ale Brunovi se nedařilo, tak se nedávno přihlásil do výcviku a žijí v osadě.“

„Znám,“ přikývla. „Co je s nimi?“

„Tak tedy... Bruno se opíjí a pak svou ženu mlátí.“

„Počkej,“ zarazil muže Khan. „Vy lidé máte přece samosprávu. Proč to neřeší vaši starší? Dal jsem jim pravomoc trestat provinilce. Jak dlouho to trvá?“

„Už od doby, co se vzali, pět roků, ale do osady přišli nedávno. Kdyby šlo jen o mlácení, starší by to vyřešili. Jenže ji skoro zabil. On to popírá, ale Berta leží jako tělo bez duše, takže nemáme důkaz ani svědka. Potřebujeme pomoci.“

„Nu,“ pokrčila rameny Kroana, „vládnutí má i své stinné stránky. Jdeme do osady a vyřešíme to.“

* * *

Trůnní sál, který byl v létě postaven, přetékal lidmi i vapery. Obviněný muž jménem Bruno se vůbec poníženež nechoval. Pouze se krátce uklonil, leč jinak se tvářil sebevědomě. Khan si ho prohlížel chladně, zato Kroaně hořely oči jako dva ohníčky. Na rozdíl od Khana to pro ni nebyla jen otázka spravedlnosti. Lidská část její bytosti cítila vůči tomu muži hněv, hraničící téměř s nenávisí. Násilí vůči ženám v ní probouzelo lidské emoce: odpor, hnus a vztek. Právě proto se rozhodla, že nechá jednat Khana, jenž k tomu přistupoval s rozumem.

„Mluv, člověče,“ vyzval Bruna vaper. „Kdo tak zbil tvou ženu, že leží a není schopna ani promluvit?“

„Já ne,“ ohradil se obžalovaný téměř rozhořčeně. „Nevím, kdo to udělal, já u toho nebyl. Cvičil sem se v boji, a dyž sem se vrátil, ležela tam.“

„Kde jsi cvičil?“ zeptal se klidně Khan.

„Nó... na place přece.“

„Teď v noci?“

„No jo, vobčas se přece bojuje i v noci.“

„Byl někdo z vás kolem půlnoci na place?“ otázal se vaper a rozhlédl se.

„Já,“ ozval se Marokvart. „Ne, že bych tam cvičil. Večer sme s Grundem popíjeli a já se tou dobou vracel domů. A Bruna sem tam neviděl.“

„Byls vožralej, tak...“ zavrčel Bruno, avšak větu nedopověděl.

„Drž hubu, hovado!“ vyjel na něho Marokvart. „Chlastali sme jenom medovinu. A pokud vím, ty bys v noci rozhodně necvičil, protože seš flákač.“

„Takže lžeš, člověče,“ řekl klidně Khan.

„No dobrá!“ vykřikl Bruno. „Tak sem tu káču zmydlil! A co má bejt? Je drzá a pořád provokuje! Může si za to sama. Šak zejtra bude jako rybička.“

„Jo, ale leklá,“ zavrčel Marokvart. „Seš špína chlap. Doufám, že mu to nenecháš projít, Khane.“

Bylo jen málo lidí v osadě, kteří si mohli dovolit oslovovat vládce kikimor jménem, avšak Marokvart a Grund toto právo měli.

Vaper neřekl nic, jen sestoupil z trůnu a došel k Brunovi. Hleděl na něho bledýma očima a provinilec se zachvěl. Až nyní mu došlo, že stojí tváří

v tvář tvorovi mnohem mocnějším než kterýkoliv člověk. Pak pohlédl na druhý trůn, na němž seděla Kroana. I ji do této chvíle vnímal spíše jako lidskou bytost, jíž do jisté míry byla. Avšak nyní na něj shlížela dcera noci, stejně krutá a nelítostná jako Khan... a možná ještě více.

„Nemůžu za to!“ vykřikl zoufale. „Provokovala! Přímo si vo to říkala!“

Kroana se u něho ocitla jediným skokem. Místo nehtů jí vyrostly drápy, spárem jej chňapla za hrdlo a zdvihla jako hadrového panáka. Dusil se a chropěl. Khan to s úšklebkem sledoval. Vaperka si Bruna přitáhla k sobě a odhalila své ostré špičáky.

„Víš, co bych mohla?“ zasyčela mu do obličeje. „Napít se tvé krve a věděla bych vše. A na tom, co tvrdíš, už by nezáleželo. Tvá krev by mi zjevila pravdu. A pak by tě Khan ztrestal. Nespolehej se na to, že tě bez Marobudova svolení nesmíme zabít. Jsou věci horší než smrt. Mluv pravdu a my uvážíme míru tvé viny a tvé přiznání vezmeme jako polehčující okolnost.“

Pustila ho. S chroptěním se sesul k jejím nohám a pak se rozvzlykal.

„Přiznávám se,“ skučel. „Bil sem ji. Často a moc. Slitování!“

Vládci dětí noci usedli zpátky na trůny.

„Teď o tom muži rozhodni,“ zašeptala Kroana Khanovi.

Vaper chvíli mlčel a ledovými očima sledoval třesoucí se lidskou trosku. Ten muž měl strach, avšak lítosti v něm nebylo, co by se za nehet vešlo.

„Endoro!“ zvolal Khan.

Vystoupila z davu.

„Ty jsi vědma. Dokážeš tu ženu uzdravit, aby byla zase přičetná?“

„Dokážu,“ přikývla čarodějka. „Už jsem u ní byla. Během pár dní to bude dobré. Dokonce už mě vnímá, i když ještě nemluví. Ale spraví se to.“

„Dobře,“ přikývl Khan. „Brunovi vysázejte padesát ran bičem a vyžeňte ho z osady. Jeho žena se k němu už nevrátí. Zaslouží si lepšího muže.“

Khan a Kroana opustili trůnní sál. Venku svítalo. O chvíli později přivázali Marokvart s Grundem Bruna ke kůlu a Marokvart mu s potěšením vysázel padesát ran bičem. Když skončil, přeřízl mu pouta.

„Radím ti dobře,“ zavrčel na něj, „aby ses tady už neukazoval, šmejde.“

Zkrvavený Bruno odcházel, avšak ještě je stihl nenávisným pohledem.

„Svině,“ zaskučel. „Budete litovat. Já vám ukážu, kurvy kikimorácký!“

Pak se odpotácel z osady. Grund se zamračil.

„Nák se mi to nelíbí,“ zavrčel. „Měli sme to hovado zabít. Dyž to nemůže udělat Khan, tak sme to měli udělat my někde za bukem. Je schopnej všeho.“

„Promiň,“ přikývl Marokvart. „Byl sem moc vopatrnej. Měl sem ho zbít víc. Dyby ty rány byly silnější, tak by zdechnul v houští. Tedkonc máme vo starost víc. Hele, pudu za Khanem a projednám to s ním.“

„To nemusíš,“ mávl rukou Grund. „Postavíme silnější stráž a pobídneme je k vostrážitosti. A dyž se tady ten šmejď ukáže, zařiznu ho jako podsvinče.“

2. Nebudeš litovat

„Je čas navštívit Marobuda,“ nadhodila Kroana a přitiskla se ke Khanovi. Vaper mlčel a zíral do prázdna. Venku byl slunečný den a on jako obvykle vnímal pouze svět stínů.

Pohlédl na Kroanu. Na rozdíl od rozplizlých šedých kontur polosvěta ji vnímal jasně. Ležela vedle něho a stejně jako ostatní kikimory byla nádhernou zářící bytostí, plnou bílého žáru a světla.

Kroana vstala a zatemnila okna. Nyní už Khan mohl vidět vše v místnosti: lůžko, stůl, židle, stěny i strop. Otočil se na bok a hltal ji očima. Svlékla šaty a odhodila je jako nepotřebnou veteš.

„Po milování jsi ještě krásnější,“ zašeptal, když skončili. Potom usnul. Když se probudil, bylo po soumraku. Dveře byly otevřené a do domu vstupovala zář noci. U stolu seděla Lilit a mlčky hleděla na dvě nahá těla na lůžku. Kroana se probrala a ucítila vaperčin spalující pohled, jenž ulpíval na Khanovi. Už pár let se Khan s Lilit nemiloval. Od chvíle, kdy byla Kroana s ním, byl jí věrný a ona jemu. A přece bylo Kroaně jasné, že ve vztahu těch dvou se nic nezměnilo. Kdyby se od svého milého vzdálila, jiskra vášně by vzplanula jako oheň. Lilit nežárlila, avšak své touhy nijak neskrývala.

Kroana se ani nepohnula. Vlkodlačice v ní žárila a bolelo ji to, šířal ji strach a trochu i zloba. Kikimora v ní však nyní zesílila a její láska sálala jako otevřený oheň. Kroana chtěla Lilit odehnat jako sokyni. Anat v ní zatoužila po něčem jiném. A Anat tuto noc zvítězila.

„Pojď,“ řekla tiše, nevšímajíc si Khanova užaslého výrazu.

„Nebudeš toho litovat?“ zeptala se Lilit.

„Možná budu. Ale tuto noc jsem Anat. Pojď a miluj se s ním.“

Milovaly se s ním obě a dělily se o něj jako slunce s měsícem o zemi. Svět přestal být důležitý i se svými hrozbami a nadějemi. K ránu bylo Kroaně jasné, že její rozhodnutí už se nedá zvrátit a že sice bude v životě Khana první, ale už ne jediná. Odpoledne vyšla ven s protichůdnými pocity. Nevěděla, zda má litovat, nebo se radovat. Lilit po chvíli vyšla za ní a uchopila ji za ruku.

„Vím, co cítíš,“ řekla něžně. „Věř mi, že nebudeš litovat.“

„Jsi si tím jistá?“

„Ano. Velmi jistá. Po dnešní noci je jasné, jaké místo má každá z nás v jeho životě. Já jsem jeho milenka, ale ty jsi láska jeho života. Ke mně plane vášní, zato ty jsi pro něj vášeň sama. Pro mě je v jeho srdci místo, avšak pro tebe to srdce bije každým okamžikem. Já nejsem a nemohu být tvá sokyně.“

„Ale nedokáže tě ze srdce vytěsnit. To místo tam zůstane už navždy. Ale nebudu litovat. Kdybys tam

nebyla, to místo by bylo pořád prázdné, opuštěné a zranitelné. Nebyl by úplně šťastný a to nechci. Takže zůstaneš s námi?“

„Pokud nebudeš proti, tak ano.“

„Nebudu proti,“ řekla Kroana. „Ostatně máš s Khanem dceru a rodiče mají být spolu. Pro děti je to dobré. Když už o ní mluvíme... co dělá?“

„Potíže,“ zamrmlala Lilit. „Tvrdohlavě se drží svého panství. A pořád prý uctívá tu bytost... jak se jmenoval?“

„Gabriel. A to ti dělá starosti?“

„Jistěže. On přece není z našeho světa. Je jako bůh.“

„Já vím, čeho se bojíš,“ řekla Kroana. „Máš strach, že ta dívka, která se ti vrátila z onoho světa, není ta, která zemřela. Jenže to se dá říci o každé z nás. O mně, o Nadje, která se už nepeleší s někým, a dokonce i o tobě. Z toho světa se nikdo nemůže vrátit takový, jaký byl předtím.“

„Já se přece nezměnila.“

„Ale změnila, jen si to nepřipouštíš. Změnil se tvůj vztah k Inaně. Dřív jsi na ni byla pyšná, milovala jsi ji, ale nestarala ses o ni. V tom světě démonů a cherubínů se z tebe stala opravdová matka. Zajímáš se o její život, a dokonce máš o ni obavy jako lidské mámy. Když si Inana někam vyrazí, jsi jako na trní, dokud se v pořádku nevrátí. Snažíš se jí dohodit nějakého vapera, poněvadž se bojíš, že se odsuzuje k samotě. Ale je to její život. Vyrostla a dospěla, tak ji nech, ať si ho zařídí po svém. Tak to dělají lidské matky, pokud jsou moudré.“

„A když nejsou moudré?“ zeptala se Lilit.

„Pak si pěstují děti k obrazu svému. Nikdy to nedopadne dobře. Nesnaž se být takovou matkou. Inana bude jednou vládkyní dětí noci, ale k tomu musí být sama sebou. To, čím bude nebo nebude, si musí zvolit sama.“

„Dobře. A co když ti... cherubíni... něco provedli s Inanou?“

Kroana neodpovídala. Tím si nemohla být jistá. Nejen lpění na panenství a zbožná úcta vůči jednomu z cherubínů, ale i jiné věci byly na Inaně zvláštní. Zatvrzele odmítala pít lidskou krev, i když jí Lilit nabízela dobrovolníka. Krom toho by člověka nezabila ani nezranila. Žila mimo osadu jako poustevnice. Khan pověřil několik vaperek, aby na ni dohlížely a dbaly na její bezpečí.

Změnily se i jiné věci. Inana se odmítala proměnit, ať už do podoby velkého netopýra, či vlka. Držela se výhradně lidské podoby. Jediné, co zůstalo, byla její potřeba krve, avšak pila pouze krev zvířat. Zcela se zřekla tělesné lásky. Chodila v dlouhých bílých šatech a na lov si oblékala zelenou halenu a kalhoty. Její někdejší přátelství s démonským koněm Sirielem vzalo za své. Jezdila jenom na obyčejném koni. Nebylo se tedy co divit, že Lilit pochybovala o tom, zda si zpět přivedla svoji dceru. Na straně druhé však Inana svou matku skutečně milovala a dávala jí to najevo, o tom nemohlo být pochyb.

„Miluje tě,“ řekla po dlouhém přemýšlení Kroana. „Miluje tě jako dcera matku. Tím si můžeš být jistá. To jediné je důležité. Za to, žes kvůli ní šla do podsvětí, překypuje vděčností. Vidím, jak tě objímá,

jak se raduje z každého tvého úsměvu, slova nebo pohazení. Být tebou, tak bych tolik nepřemýšlela a prostě bych si užívala lásku dcery. Přestože odmítá být válečnicí, tebe jako bojovnici bezmezně obdivuje. A stejné city chová ke Khanovi. Zpívá o něm i o tobě písně tak nádherné, že když je lidské ženy slyší, tak pláčou dojetím, a muži se chvějí. Moje rada je jediná. Raduj se a miluj ji stejně, jako ona miluje tebe.“

Lilit už neřekla nic, jen Kroanu pevně objala. Slunce zapadlo. Pro Kroanu svět na chvíli pohasl a ona toužebně čekala na okamžik, kdy se kolem ní rozzáří noc. Na to čekala i Lilit a další vapeři. Ze dveří vyšel i Khan. Stoupl si mezi své dvě ženy a objal je okolo pasu. Když noc přišla v celé nádhře, stejně jako vždy je to naplnilo úžasem. Jsou věci, které dětem noci nikdy nezevšední.

Právě v tuto dobu přišla Adriana. Byla to otrokyně, kterou Kroaně darovala Alexa, žena krále Vannia, jenž vládl za Karpatami. Byla to žena středního věku, a přece krásná, především však vzdělaná a chytrá. Rozuměla mnoha věcem a často jim Kroanu a Khana učila. Pod jejím vedením získávali nové znalosti, neboť Adriana měla svitky s díly moudrých mužů.

Kroana se učila ráda, s Khanem to bylo trochu těžší, ale některé věci jej zaujaly. Zvláště se mu líbily báje o hrdinech žijících v dávnověku. Nedávno s nadšením hltal Homérovu Iliadu a Odysseu. Ačkoliv o mnoho jiných věcí zájem neměl, Adriana ho přesto chválila.

„Na to, že jsi bruxa, jsi dobrý žák,“ řekla jednou. „Bruxové v Římě jsou tupé bytosti, které lační jen po krvi a rozkoši a libují si v násilí. Někdy se až divím, kde se to v tobě bere. Ale je to dobře. Nepřestávej.“

I nyní nesla pod paží několik svitků.

„Co to máš?“ zeptala se Kroana.

„Vyštrachala jsem něco z díla filosofa Aristotela.“

„Koho?“ ozval se Khan. „Filo... filosofa? Co to je?“

„Slovo filosofia znamená lásku k moudrosti. Té je ti velmi zapotřebí, pane. Všichni vládci by to měli znát, zvláště když chtějí vládnout lidem.“

Khan se na to moc netvářil. Měl raději příběhy a tušil, že tohle asi příběh nebude. Jen nevěděl, jak se vymluvit, aniž by se učitelky svou řečí nějak dotkl.

„Nesmíš se zlobit, Adriano,“ zachránila ho Kroana. „Čekají nás úkoly, jež nesnesou odklad. Nejspíš tu delší dobu nebudeme.“

„Já se nezlobím, můj pane,“ usmála se Adriana. „Ostatně nedávno jsem začala učit Inanu. Na rozdíl od tebe ji zajímá všechno. Půjdu tedy za ní.“

Hrdě odkráčela. Kroana ji svým způsobem obdivovala, i když jako Adriana by žít nemohla. Otrokyně, jež je hrdá na to, že je tou nejlepší otrokyní.

„Mám zůstat tady?“ zeptala se s jistou obavou v hlase Lilit.

„Ne,“ zavrtěl Khan hlavou. „Pojedeme všichni tři... vlastně čtyři. Rád bych s sebou vzal Siarku. Na jednání s Marobudem a Alanou měla vždycky dobrý vliv. Můžeš ji sehnat, Kroano?“

Mlčky přikývla a vydala se hledat dceru. Najít ji bylo obtížné. Mladá vlkodlačice milovala návštěvy

u lidí i u kikimor. Vlastně to už nebyla malá holka. Její skutečný věk, měřený počtem roků, nebyl důležitý. Z dětství vyrostla a vypadala i chovala se jako dospívající dívka a její myšlení bylo dospělé.

Kroana na Siarku narazila u Sily. Jako pokaždé byl dům vaperky s věčně rozčuchanými vlasy plný lidských dětí. Siarka sice uvažovala a chovala se jako dospělá, v jedné věci však dítětem zůstávala. Ráda si s dětmi hrála. Sila v tom byla podobná, proto si padly do oka a mladá vlkodlačice ji často navštěvovala.

„Mohla jsem tušit, že jsi tady,“ řekla s úsměvem Kroana. „Rozluč se, potřebuji, abys jela s námi k Marobudovi.“

„To je s tebou a s kým ještě?“

„S Khanem a Lilit. Hned. Lepší bude cestovat v noci.“

Vlkodlačice se rozloučila a následovala matku. Cestou potkaly Nimroda. Kroana se ho ani neptala, jestli mluvil s Khanem. Pokaždé, když se vládce vaperů vzdálil na delší dobu, předával své pravomoci Nimrodovi a pokaždé to na něm Kroana poznala. Tvářil se nesmírně důležité a tak vypadal i nyní. Kus za ním kráčet zamračený vaper Sinis. Ctižádostivý, žárlivý a opět zklamaný, že Khan nepověřil jeho, a přece s hrdě vztyčenou hlavou.

„Ten se ale nese,“ uchichtla se Siarka, když byly dostatečně daleko.

Už za chvíli však vypadala zaraženě. To když uviděla, jak se Khan objímá a líbá s Lilit. Zastavila se.

„Mami,“ vyhrkla. „Co to...“

„Uklidni se,“ uřála ji matka v půli věty. „Nic se neděje. Dali jsme to zkrátka dohromady. Khan bude mít dvě ženy.“

Siarka se mračila. Zjevně jí to nešlo pod nos.

„Hlavně nám do toho nemluv,“ napomenula ji Kroana. „Nemůžeš tomu rozumět. Nejsi kikumora. Já sama jsem tak rozhodla. Ostatně tvůj dědeček byl vlkodlak a také měl dvě ženy.“

„Jenže ona je jeho sestra, dokonce dvojče,“ vrčela potichu Siarka.

„Tak dost,“ řekla důrazně Kroana. „Neplet' do toho lidské mravy a nesnaž se je vnutit dětem noci. Mají spolu dceru. Porozhlédni se po osadě. Narodila se tady nějaká jiná malá kikumora?“

„Ne. A co má být?“

„Dlouho jsme doufali, že se tak budou rozmnožovat, tedy jako lidé nebo vlkodlaci. Ale neděje se to. A proč? Jen Khan a Lilit jsou pravé děti noci. Ti ostatní jsou proměněnci. Jsou neplodní. A já asi také. Když jsem se stala kikumorou, ztratila jsem schopnost počít a rodit děti. Ale oni dva mohou. Jednou bude Khan králem a je třeba zajistit pokračování jeho rodu.“

„Proč? Je přece nesmrtelný.“

„Ne tak, aby nemohl zahynout. A víš přece...“

Nedomluvila. Nechtělo se jí znovu mluvit o kletbě sedminásobné smrti, jež na Khanovi pořád spočívala a jejíž účinek byl pouze oddálen. V skrytu duše se obávala, že by tím mohla tu hroznou věc přivolat či oživit. Ostatně Endora jí jednou potají sdělila, že nad Khanovou hlavou stále vidí stín.

Siarka naštěstí pochopila, co jí matka naznačuje, a zmlkla. S vysvětlením se spokojila, ale Kroana dceři neřekla celou pravdu. K rozhodnutí přijmout Lilit do společného lože nedospěla na základě této rozumové úvahy. Jenže Siarka by city kikimor nepochopila, a tak bylo lepší použít věcný důvod.

„Tak ty budeš mít, Khane, dvě manželky?“ neodpusila si Siarka rýpnutí, když došly k líbající se dvojici. „Upřímně... já bych tě zabila, kdybys mi něco takového udělal.“

Kroana ztuhla nad tou drzostí a už otvírala ústa, aby své dceři vynadala, jenže Khan se rozesmál.

„Já vím,“ přikývl. „Proto si tě taky nikdy nevezmu. Ani jiný vaper. Už jsem je varoval, že mezi námi je vlkodlačka, s kterou není radno si začínat, protože zabíjí své milence, kteří se nespokojí jen s ní. Až budeš chtít muže, najdi si člověka nebo vlkodlaka. Ale i tak vybírej opatrně. Ani oni nejsou vždy věrní.“

„Dobře! Dobře!“ vykřikla Siarka. „Už mlčím!“

„To bych ti taky radila,“ pošeptala jí do ucha Kroana. „Běž si pro všechno, co potřebuješ na cestu.“

„O koně se nestarej,“ dodala Lilit. „Už jsem je osedlala, jsou u brány.“

Siarka odešla do domu.

„Nenávidí mě,“ mračila se Lilit.

„To těžko,“ řekla Kroana. „Do nenávisti to má daleko. Prostě tě jenom nemá ráda, ale smíří se s tím. Málem jsem zapomněla. Musím si vzít zbroj.“

„A já se jdu rozloučit s Inanou,“ dodala Lilit.

Kroana šla domů. Oblékání bylo snadné. Do-
mnívala se, že pojedje v nachovém oděvu, avšak
zbroj k jejímu překvapení nabyla podoby *Havrana*,
i když bez masky.

„Doufám, že se zas nevtělíš do nějakého ptáka
a neodletíš mi,“ zašeptal jí do ucha Khan.

„Myslím, že ne,“ zavrtěla hlavou. „To musí mít
jiný důvod.“

Došli ke koním. Kroana se nejprve pomazlila
s Vločkou. Koně se kikimor na rozdíl od vlkodlaků
nebáli. Vapeři nad nimi měli velkou moc, i nad
všemi domácími zvířaty. Kroana měla tu moc také,
ale vůči Vločce ji použít nemusela. Siarka to měla
těžší, ale nakonec si přece našla menší strakatou
kobytku, která ji snášela poměrně dobře a nepla-
šila se. Konečně se Siarka vrátila.

„Kdes byla tak dlouho?“ zeptal se trochu netrpě-
livě Khan. „Jestli se ti s námi nechce, pověz to na
rovinu.“

„Tak hele, taťko,“ řekla vlkodlačice. „Pro samé
souložení zapomínáš na to hlavní. Co dary a daně
pro Marobuda? Vzala jsem tu truhličku zlata, cos
tam měl připravenou. Pak ještě ten prsten, co mu
chtěla dát Lilit, a náhrdelník pro Alanu. To by byl
trapas, kdybys na to zapomněl, že?“

„Promiň. Dík,“ zamumlal.

Brzy se vrátila i Lilit. O chvíli později bylo noční
ticho rozbito dusotem koňských kopyt.

3. Mluvila jsem se smrtí

Tři vesnice pod Brdskými vrchy patřily podle dohody s Marobudem Khanovi. Žilo tu asi tisíc lidí, napůl Bójové, napůl Markomani, ale snášeli se. Zpočátku se vaperů báli, leč brzy si zvykli, zvláště poté, co tu projížděl kupec Valdomar a za výhodné ceny jim prodával zboží. Tehdy obyvatelům osad došlo, že z přítomnosti kikumor a Khanovy vlády mohou také něco mít.

Ztráty z obchodu Valdomarovi vynahradil Khan. Byl to způsob, jak si zdejší lidi získat. Tito šikovní rolníci obdělávali rozsáhlé pozemky a pěstovali pestrou škálu plodin. Uživili nejen sebe, ale dodávali potraviny i do Khanovy osady, aspoň pro lidi. Za to dostávali výrobky řemeslníků, žijících s kikumorami. Menší část obilí sice dávali jako daň, to by však museli dělat pod každou vládou.

Jelikož byla noc, chtěl Khan projet jen okolo nejbližší osady, ale ruch, na tuto dobu neobvyklý, upoutal jeho pozornost, takže i se svým doprovodem vjel do vesnice. Obyvatelé byli shromážděni na návsi. Někteří vzrušeně rokovali, jiní dokonce křičeli. Ozýval se i pláč a kletby. Jakmile dav zaregistroval přijíždějící vapery, všichni postupně umlkali a rozestupovali se. Mnozí se i klaněli.

Vstříc jezdcům vyšel stařešina. Jako jeden z mála se neklaněl. Nedávno to učinil, avšak Khan jej zarazil.

„Kolik je ti let, člověče?“

„Sedmdesát osm, pane,“ odvětil muž.

„Pověz mi: hodí se, aby se tak starý a moudrý člověk klaněl muži mnohem mladšímu? Klaníš se snad mladíkům ve své vesnici?“

„Ne, pane,“ zavrtěl stařešina hlavou.

„Potom se neklaň ani mně. Jestli mi chceš projevit úctu, podej mi ruku.“

Také nyní, když Khan seskočil z koně, se pozdravili jako rovný s rovným. Jenže tvář starého muže byla velmi vážná.

„Stalo se něco?“ otázal se vaper.

„Stala se tu vražda, pane. Nevíme, kdo to udělal.“

„Kdo je mrtvý?“

„Jedna žena.“

Kroana sesedla a vešla doprostřed. Na zemi leželo nehybné tělo mladé ženy. Vedle klečel plačící muž a opodál postávaly dvě malé vyděšené děti. Asi pětiletá dívenka křečovitě vzlykala, přibližně dvouletý chlapeček jen vyjeveně třeštil oči. Siarka byla vzápětí u dětí, objímala je a utěšovala. Kroana došla k mrtvole a zběžně si prohlédla také muže. *Ne, ten to nemohl udělat. Jeho žal je naprosto nelíčený.* Její druhý pohled platil mrtvé. Nebyla to obyčejná vražda. Tělo bylo neskutečně zohaveno. Ten někdo ji musel strašně zbít a zkopat. Smrt však způsobily bodné rány v trupu.

„Myslíš na to, na co i já?“ zeptal se Kroany tiše Khan.

„Myslím,“ přikývla.

„Musíme mít jistotu,“ šeptl. „Protáhni si nos a očichej ji. Já to neumím.“

Khan se sice dokázal proměnit, ale musel by přetvořit celou podobu. Jen vlkodlaci byli schopni dílčích změn. Kroana váhala. Manžel zemřelé klečel vedle a nedůvěřivě je pozoroval. Snad měl pochybnosti, co ti strašní tvorové chtějí s nebožkou provádět, anebo měl strach, že by mohl být obviněn.

„Uklidni se, člověče,“ řekla co nejlaskavěji Kroana. „Jestli si to nepřeješ, ani se jí nedotknu. Chci zjistit, kdo to udělal. Víš, kdo jsem?“

Jenom mlčky přikývl.

„Jsem napůl kikimora a napůl vlkodlak,“ pokračovala. „Ve vlčí podobě mám ostrý čich, ale nechci se před těmi lidmi měnit, mohla bych způsobit paniku. Stačí, když si změním část obličeje. Chci tvou ženu očichat a poznám, kdo to udělal. Víím, žes to nebyl, ale lidé by tě mohli podezřívát. Takže mě nech, ať udělám, co je třeba, a já najdu vraha. A věř, že bude potrestán. Bez milosti.“

Muž po chvíli váhání přikývl. Kroana protáhla ústa a nos do vlčí mordy a chvíli čichala. Brzy však nabyla opět původní podoby.

„Tak co?“ zeptal se Khan.

„Je to tak,“ zamračila se. „Bruno.“

„Kdo je Bruno?“ vyhrkl manžel zavražděné.

„Člověk, který žil v naší osadě,“ řekl Khan. „Bil svou ženu, a tak jsme ho zbičovali a vypověděli. Odpušť. Kdybych to tušil, zabil bych ho. Ale nevě-

děl jsem, jak moc je ten muž zvrácený. Přísahám, že až ho chytíme, čeká ho smrt.“

„Budete ho pronásledovat?“ otázal se stařešina. Khan se zarazil.

„Máme namířeno k Marobudovi.“

„Ale když se za ním nepustíme hned, může uniknout a třeba spáchat i další vraždy,“ namítla Kroana.

„Nemusíme ho přece pronásledovat všichni,“ ozvala se Siarka. „Je to pouhý člověk. Stačí, když se za ním pustí jenom jeden z nás.“

„A kdo?“ zeptal se Khan. „Já to být nemohu, musím za králem.“

„Chtěla jsem navrhnout, že za tím Brunem se pustím já,“ řekla Siarka.

Kroaně se ten návrh očividně nelíbil.

„Ty ses asi zbláznila!“ vykřikla. „Nepřipadá v úvahu! To bude můj úkol.“

„Ne,“ zavrtěla Siarka rázně hlavou. „To není tvůj úkol, mami. Ty musíš zůstat s Khanem. Nepotřebuje mít u sebe mě. Vztahy s Marobudem a Alanou jsou přece dobré, nic je nekalí, takže jsem tam tak trochu zbytečná.“

„Ale... o to přece nejde. Je nebezpečné pronásledovat takového muže!“

„Nebezpečné pro koho? Mami, jsem vlkodlačice a vědma. Neopakuj, že je mi sedm let. Byla jsem ve světech, kde čas plyne jinak. Už jsem dospělá. Kolik ti bylo, když ses účastnila prvních bitev? Z určitého hlediska jsi nebyla starší než já. A neuměla jsi ani polovinu toho, co umím já. Znáám kouzla,

o kterých ten čubčí syn nemá ani tušení. Tak mě nech jít a já to s tím vrahem skončuju.“

„Ale nikoho jsi nikdy nezabila.“

„Všecko je jednou poprvé, mami. A jestli mám někdy někoho zabít, tak u tohodle zkurvysyna otálet nebudu.“

Kroana váhala.

„Co na to říkáš?“ zeptala se Khana, který k nim mezitím přistoupil.

„Nemůžeš ji věčně držet u sebe,“ řekl vaper. „Je pravda, že je dospělá. Nemůžeš jenom počítat roky. Kdyby tomu tak bylo, tak já jsem ještě dítě. Přesto jsem muž. Bruno je vážně jen člověk. Zbabělý mizera, nic víc.“

„Dobře, Siarko. Jak ho chceš sledovat? Podle pachu?“

„Ne. Jsou spolehlivější způsoby. Vrah za sebou zanechává stopu, která není vidět ani cítit, ale vědmy ji znají dobře. Je to stopa zla, stopa jeho násilnické duše, jeho myšlenek a představ. Ty ji nevnímáš, ale je tady všude kolem a táhne se to za ním jako smrad, kamkoliv se hne.“

„Tak ano,“ přikývla s těžkým srdcem Kroana. „Jeď. A zabij ho.“

Siarka už neváhala. Předala Khanovi dary pro Marobuda. Lidé ze vsi jí ochotně přinesli zásoby na cestu. Objala matku, potom Khana. Po chvílce váhání objala i Lilit. Vyšvihla se na svou klisnu a zmizela v lese.

„Myslíš, že na to má?“ zeptala se Kroana utrápeně Khana.

„Tím jsem si jist,“ přikývl vaper. „Ona ho dostane. Pojď, pojedeme dál.“

* * *

Ráno bylo mlhavé a chladné. Úpatí kopce, na němž stálo hradiště, halil hustý opar od řeky a z přístaviště nebylo vidět na druhý břeh. Převozníka probral z letargického klidu cinkot zvonku, který signalizoval, že někdo je na druhé straně. Kikimory nepřevážel poprvé, avšak pokaždé z nich měl obavy. Jeho oči nervózně těkaly a chvěl se v očekávání, kdy se mu špičáky zakousnou do krku.

Khan se tím trochu bavil a v koutcích úst mu pocukávalo. Zároveň však dodržoval od toho ustrašence odstup. Ostatně ani on sám se na řece necítil ve své kůži a to se týkalo i Lilit. Jen Kroanu přítomnost vody neoslabovala a nevzbuzovala v ní obavy. Když vapeři i s koňmi vystoupili, převozník si očividně oddechl, že to má za sebou, a těch hrozných bytostí se zbavil.

Kroanu zde sice lidé znali, ale přesto se jí vyhýbali, nanejvýš ji někteří zpozvdálí pozdravili. Stále vzpomínali na okamžik, kdy ji stihla kletba krve, a v mnohých přetrvával strach, že prokletí na ní pořád spočívá. Děsila je také Kroanina proměna, její zvláštní nepozemská a nelidská krása.

Poněkud více důvěry měli ke Khanovi, poněvadž si pamatovali jeho obětavou pomoc během povodní. To přineslo trochu uvolnění. Náhle zazněl radostný výkřik. Zástup zevlounů rozrazila

malá obtloustlá ženská a hrnula se ke Khanovi jako velká voda. Vzápětí se s výskotem vrhla vaporevi do náruče a vtiskla mu na tvář mlaskavý polibek.

„Nazdar, kikimoure!“ smála se. „Tebe už jsem neviděla ani nepamatuju. Ty nevděčníku. Prý jsi tu byl od té doby víckrát a nestavil ses. Víš přece, že u Kuličky jsi vždycky vítaný host. Doufám, že to tentokrát napraviš.“

„Určitě,“ přikývl s úsměvem. „Stavím se. Nevím, jestli dnes nebo zítra, ale jistě přijdu. Nebude ti vadit, když se stavím i se svými ženami?“

„Ale to víš, že né. Ostatně Kroanu znám. Tak se budu těšit.“

Poté odkráčela, přičemž na dav čumilů vyplázla jazyk. Kroana na ten výjev zírala překvapeně, Lilit pobaveně.

„Kdo je to?“ zeptala se až po chvíli Kroana. „Ona ti říká kikimoure?“

„Je to ranhojička. Pomáhal jsem jí během záplav s ošetřováním raněných a nemocných. Ona mi tak říká. Lidi ji kvůli tomu napomínali, tak jsem jí dal výsadu, aby mně říkala, jak se jí líbí. Jí zas nikdo neřekne jinak než Kulička.“

Díky Kuličce ledy roztály a pár lidí se rozhodlo vapery uvítat. Strážní u brány se jim dokonce poklonili a bez okolků je chtěli vpustit dovnitř.

„To nejde,“ řekl Khan. „Toto je Marobudovo sídlo a on nás musí pozvat. Osobně. Nebo aspoň královna Alana. Takže pro někoho z nich zajdi, člověče.“

Jeden z vojáků odklusal. Nemuseli čekat dlouho, ale vstříc jim vyšla Alana. Přestože je vítala srdečně, Kroana postřehla na její tváři stín. *Něco zlého se děje. Ale na otázky bude času dost.* Mlčky Alanu následovali do akropole. Před vstupem do domu se zastavila.

„Než vás odvedu k Marobudovi, musím s vámi mluvit,“ zašeptala. „To, co vám povím, nechci říkat před ním.“

Na chvíli se odmlčela. Napjatý a téměř kamenný výraz v její tváři trochu povolil. Kroana ji vzala za ruku.

„Marobud je nemocný,“ vypravila ze sebe Alana.

„A to ho nemůžeš uzdravit?“ zeptala se Lilit. „Jsi přece vědma.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Už nejsem vědma. Od doby, co jsem bojovala s těmi démony, mě moc opustila. Nevidím nic. Jenže by to stejně nepomohlo. O nemoci, kterou Marobud trpí, vím ze zkušenosti, i když je vzácná. Žádná vědma ji vyléčit nedokázala. Některé byliny mohou ztlumit příznaky, ale to je vše.“

„Je to vážné?“ otázala se starostlivě Kroana.

„Jak kdy. Jsou chvíle, kdy vypadá zdravý, a pak zase ne. Třesou se mu ruce. Všimne si toho málokdo, ale já ano. Občas je ztuhlý a má bolesti. Má také potíže s chůzí. Někdy je zpomalený a nejistý a bývá unavený. Ale to není nejhorší. Většinou je smutný a bez radosti. Má sice světlé chvílky, ale v podstatě vládnu místo něj. Až ho uvidíte, neděste se. Je to úplně jiný muž.“